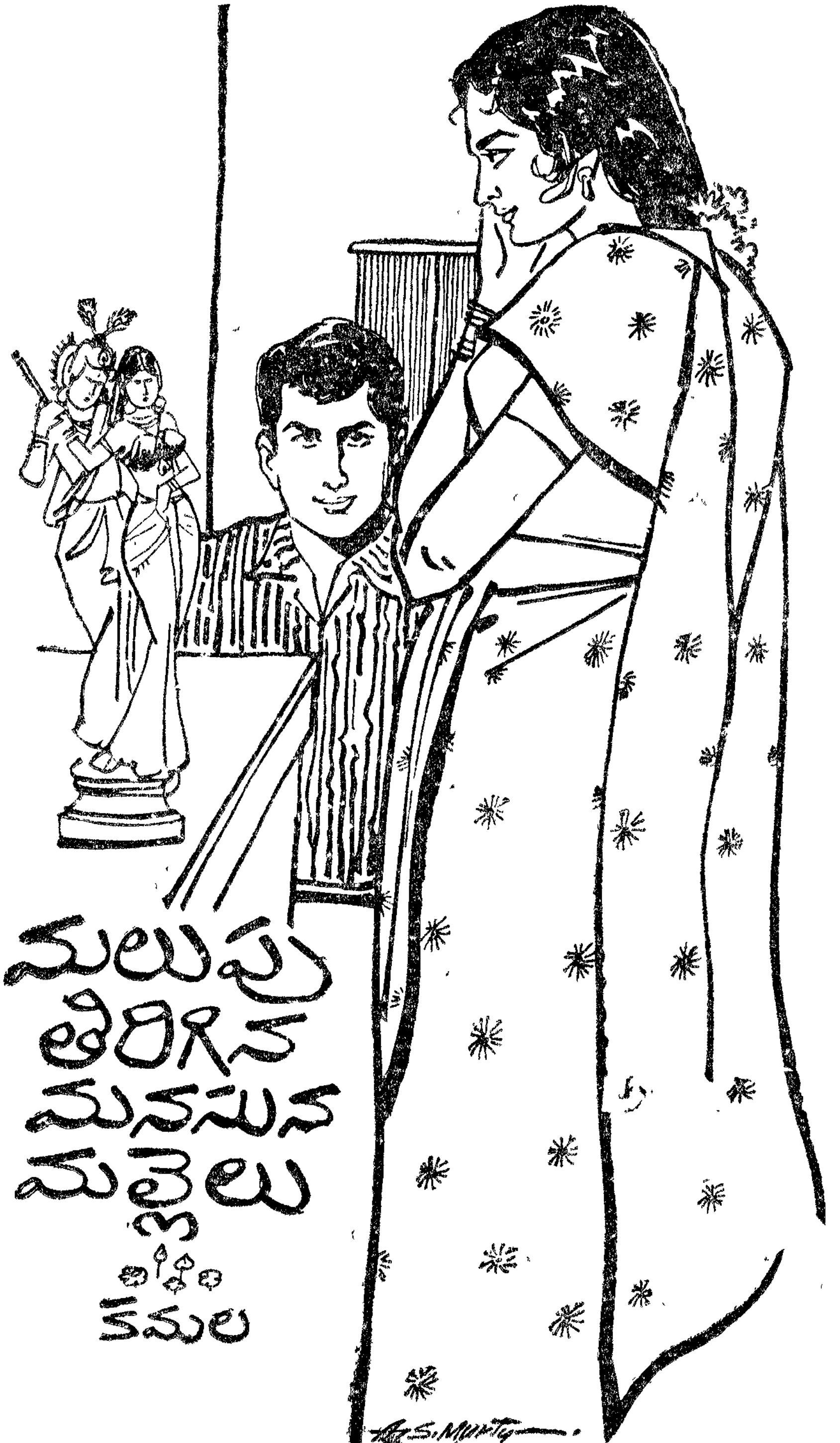

మలుపు తిరిగిన మనసున మల్లెలు

శ్రీమతి కమల

"రాధికా! కృష్ణా!...
తవ విరహే!.. కేశవా!..."

మధురాతి మధురమైన జయదేవ గీతం వీనుల విందొనరించేలా సుమధుర స్వరంలో పాడుతూ స్టేజి మీద 'రాధికా నృత్యం' ప్రదర్శిస్తోంది మాధవి. ఆమె అందానికి మెరుగులు దిద్దిన అలంకరణతో, అపురూపమైన హావభావ ప్రకటనతో ప్రేక్షకుల నలరించింది మాధవి నాట్యం....

ఆనాడు మెడికల్ కాలేజి వార్షికోత్సవం. ఊళ్లోని ప్రముఖులు, కాలేజి ప్రొఫెసర్లు, స్టూడెంట్లు కాలేజి ఆవరణ అంతటా నిండిపోయి వున్నారు. పరిసరాలన్నీ వరుసల్లో అమర్చిన ట్యూబులైట్ల కాంతుల్లోను, రంగు రంగుల బల్బుల తోరణాల ప్రకాశంతోను దేదీప్యమానంగా వెలిగి పోతున్నాయి. ఎవరికి అందరి దృష్టి స్టేజి మీదనే కేంద్రీకృతమై వుంది. డాన్సు పూర్తయి, తెర పడిన వెంటనే హర్షధ్వానాలు మిన్నుముట్టాయి...

డాన్సు దుస్తులు మార్చుకోవాలని గ్రీన్ రూమ్ వైపు నడుస్తున్న మాధవి "హలో! మిస్ మాధవీ! నా హార్టీ కంగ్రాచ్యులేషన్స్ అందుకోండి. అద్భుతంగా వుంది మీ నాట్యం.." అనే మాటలు వెనుకగా వినిపించగానే ఆగి వెనుదిరిగి చూసింది. ఎదురుగా చిరునవ్వు చిందులాడే సుందరవదనంతో, పచ్చని దేహచ్ఛాయతో, పొడవుగా హుందాగా వున్న యువకుడు నిలబడి ఉన్నాడు ఆరోగ్యంతో ఆకర్షణీయంగా మెరిసిపోయే విగ్రహమతనిది. ఎవరి దృష్టినయినా నిలిపి వేసే సౌందర్యం! అతన్నలా చూస్తూ, ఒక్కక్షణం రెప్ప వేయడం మరిచి నిలబడి పోయింది మాధవి. అతన్ని యిదివరకెన్నడూ చూడలేదామె..

మరుక్షణమే తడబాటుతో "థాంక్యూ వెరీ మచ్! ఏదో సామాన్యంగా చేశానండీ! అనుకొన్నంత బాగా చేయలేక పోయాననే అనిపిస్తోంది నాకు." అన్నది మృదువైన ధోరణిలో వినయంగా మాధవి.

ఆమె మంజుల కంఠస్వరం వీణ మీటినట్లు వినిపించి పులకితుడయ్యాడతను.

"నో! అదేమిటలాగంటారు? అంత బాగా చేశారు కదా! ఇక మీ గానం వింటూంటే ఎంత హాయిగా వుందో ఎలా చెప్పమంటారు? మొదటి సారిగా మీ పరిచయం చేసుకోవాలని ఆరాటపడింది నా మనసు." అని అతనంటూంటే మాధవి కేదో తెలీని సంతోషం, సంతృప్తి కలిగాయి ఒక్కమారుగా. ఆ అపరిచిత యువకుని అభినందన ఆమె హృదయాన్ని మృదువుగా స్పృశించింది. అతడు సూటిగా తనవైపు చూసి మాట్లాడుతూంటె సిగ్గుపడి తల దించకుంది అప్రయత్నంగా.. అప్పుడే భుజం మీద చెయ్యి పడేసరికి ఉలిక్కి పడింది. స్నేహితురాలు ఉమ నవ్వుతూ నిలబడింది ప్రక్కన.

"ఊ! ఇక వెళ్దామా? మాధవీ! మీ మదర్ వెయిట్ చేస్తున్నారు." అంటూన్న ఉమ ఎదుటి వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది..

"నమస్కారమండీ! మీ అభిమానానికి కృతజ్ఞురాల్ని.. వెళ్లొస్తాను." అంటూ చేతులు జోడించి

యువకుని దగ్గిర సెలవు తీసుకుంది మాధవి.

"నమస్కారం.. చెప్పడం మరిచాను.. నా పేరు సుధాకర్.. మరి వి పోకండి. గుడ్‌నైట్" అంటూ అతడక్కడ్నించి వెళ్లిపోయాడు.

ఉమతో కలిసి గ్రీన్‌రూమ్‌కి నడిచింది మాధవి బొమ్మ దుస్తులు మార్చి, కారు వైపు నడుస్తూంటగా ఉమ అంది.. "మాధవీ! వండర్ సుమా! సుధాకర్ వచ్చి నిన్నభినందించాడా? నమ్మలేని విషయం."

"అదేం అలాగంటున్నావ్? అతన్ని యీరోజే చూశాను నేను.. నీకిది వరకే తెలుసా? ఉమా!" అంటూ వింతగా చూసింది మాధవి.

"ఆహా!.. తెలియకేం?. మన సీనియర్ కదా సుధాకర్! మన కాలేజిలో లేడీస్ ఎవ్వరితోను అసలు మాట్లాడడు. గర్వమంటారతన్ని గురించి తెల్సిన అమ్మాయిలంతా. నీతోనే మాట్లాడాడనుకుంటా యిన్నాళ్లకి.. చిత్రంగా వుంది!.."

"అలాగా? మనిషి మంచివాడనే తోస్తూందే మరి! సరే.. పద పోదాం.." అంటూ కారెక్కింది మాధవి. అప్పటికే తల్లి, తండ్రి కారులో కూర్చున్నారు.. ఉమను లేడీస్ హాస్టల్ దగ్గిర దింపి యింటికి చేరుకుంది మాధవి..

* * *

మాధవిరణి లాయర్ ప్రకాశరావు, సుభద్రలకు ఏకైక పుత్రిక. అల్లారు ముద్దుగా పెరిగింది. మెడికల్ కాలేజిలో నాలుగో సంవత్సరం చదువుతోంది.. చిన్నప్పట్నించీ నాట్య సంగీతాలలో ఆరితేరినదైంది. కాలేజి డే సందర్భంగా ఆ యేడాది నాట్యం చేయడంతో అందరి దృష్టినీ ఆకర్షించింది. అంతకు ముందెప్పుడూ వేదికమీదగాని నాట్యం చేయలేదామె. ఆరాత్రి ప్రక్కమీద పడుకొన్న మాధవికి వెంటనే నిద్ర పట్టలేదు. ఏవో ఆలోచనలు, మదిలో మెదిలాయి.. బావ రవీంద్ర గుర్తుకొచ్చాడు. అతన్ని గురించిన ఊహ రాగానే మాధవి చిన్నగా నవ్వుకొంది.

ఏం చేస్తున్నాడో బావ యిప్పుడు? ఫారిన్ వెళ్లి యిప్పటికి ఏడాది కావస్తూంది. వెళ్లేముందే తనకు పెళ్లి చేయాలనుకన్నారు అమ్మా, నాన్న. కాని అదప్పట్లో కుదరలేదు.. అతడర్జంటుగా వెళ్లిపోయాడు. వెళ్ళిన దగ్గిర్నించీ తనను చూడాలనుందనీ, ఎంతో త్వరలో తిరిగి వచ్చేయాలని ప్రయత్నిస్తున్నానని లెటర్సు రాస్తున్నాడు. కాని యింకా వచ్చే సూచనలు మాత్రం కన్పించడం లేదు. ఎప్పటి కొస్తాడో, ఏమో మరి? తనకు మాత్రం బావను చూడాలని ఆత్రంగా వుంది. తన చదువు పూర్తవడానికింకా ఏడాది చదవాలి.. మెడికల్ కాలేజిలో ప్రవేశించినప్పుడున్న ఉత్సాహం కొన్నాళ్ళు గడిచాక వుండదేమో? ఎప్పటికవుతుందా యీ చదువు? అన్పించిపోతుంది అందరికీ... తనలాగే అనుకుంటోంది. ఇప్పటి దాక తన క్లాసుకి తనే ఫస్టుగా వస్తోంది పరీక్షల్లో.. ఎలాగో ఫైనలియర్ కష్టపడి ఫస్టుక్లాసులో పాసయితే బావ చాల సంతోషిస్తాడు. ఇంజనీరయిన బావ తను మంచి డక్టరు కావాలని కోరుతున్నాడు. అతని

మలుపు తిరిగిన...

ఆశయం నెరవేర్చడం తన విధి.. అనుకొంటూండగా మాధవికి ఆనాటి తన నాట్యప్రదర్శన, సుధాకర్ పరిచయం గుర్తుకొచ్చాయి.

ఫైనలియర్ చదివే సుధాకర్ యీ రోజు మొదటిసారిగా తనతో మాట్లాడాడు. మనిషి చాల బాగున్నాడు... గర్వమంటుందే ఉమ! ఏమిటో తనకీ నాలుగేళ్ల కాలేజీ జీవితంలో అబ్బాయిల పరిచయం, స్నేహం ఎప్పుడూ లేవు.... కారణం ఎవరు మాట్లాడించినా, తానంతగా ఆసక్తి కన బరచక ముభావంగా ఉండటమే! తన క్లాసుమేట్సు ఇందిర, సుమన, లలిత — బోయ్ ఫ్రెండ్సుతోనే ఎక్కువగా తిరుగుతారు. తనకలాంటివి యిష్టముండవు. వారితో కలవడమంటే ఏదో భయంగా వుంటుంది తనకు.....

అలా ఆలోచిస్తూనే నిద్రలోకి జారుకుంది మాధవి మెల్లగా.

* * *

"ఉమా! ఏమిటిది? కారాగిపోయింది.... ఛ.. ఏమైంది? డ్రైవర్!" అంది విసుగ్గా కారు తలుపు తీసుకుని దిగిన మాధవి.... ఉమ కూడ దిగింది...

"అమ్మగారూ! కారుకి చిన్న రిపేరు వచ్చిందండీ! ఇప్పుడే కదలదనుకుంటాను... ఏం చేయమంటారు?" అంటూ ఏదో సరి చూస్తున్నాడు డ్రైవరు రఘురామ్..

సాయంత్రం ప్రకృతి ఆహ్లాదకరంగా వుంది.... ఆకాశంలో అక్కడక్కడ తొలకరి మబ్బులు తొంగి చూస్తున్నాయి. కను చీకటి పడబోతూంది.... వర్షం వచ్చే సూచనలు కనుపించేసరికి కంగారు పడింది ఉమ...

"వర్షం వస్తే ఎలా? మాధవీ! ఇక్కడ్నించి యిల్లు చాల దూరం కదూ?" అంటూన్న ఉమ మాటలకు దిగులుగా ముఖం పెట్టింది మాధవి.

"అదే... ఉమా! ఎటు చూసినా దగ్గిర్లో ఏ రిక్షా అయినా కన్పించడం లేదు... ఇవాళ వానలో తడవడం తప్పదు మనకి....

మరునాడు మాధవి పుట్టిన రోజు... ప్రతి ఏడూ ఆమె బర్త్‌డే వేడుకగా జరపాలనీ, ఇంటికి స్నేహితులందర్నీ పిల్చుకొని సరదాగా గడపాలనీ తండ్రి ప్రకాశరావు కోరి .... తల్లి కూడ ఆ విషయంలో ఆసక్తి చూపుతుంది. గనుకనే మాధవి ఉత్సాహంగా అందర్నీ ఆహ్వానించేందుకు బయల్దేరింది. అందర్నీ పిలిచి, యింటికి తిరిగి వచ్చేటంతలో కారాగి పోయింది త్రోవలో...

ఆలోచిస్తూ నిలుచున్న మాధవి తన ప్రక్కనే వేగంగా వచ్చి ఆగిన బ్లూప్లిమత్ కారు వైపు చూసింది. డ్రైవ్ చేస్తున్న వ్యక్తి కారులోంచి దిగి నవ్వుతూ పలకరించాడు... అతడు ఎవరో కాదు సుధాకర్!

"హల్లో! గుడీవినింగ్! మిస్ మాధవీ! ఏమిలా నిల్చున్నారు?"

"గుడీవినింగ్! సుధాకర్‌గారూ! మాకారు కొంచెం ట్రబుల్ యిచ్చిందండీ! అందుకని....."

అంటూ సిగ్గుపడుతూ ఉమ వైపు చూసింది మాధవి.

'అరే... అలాగా? సారీ! వర్షం వచ్చేలాగుందే? నా కారులో రండి.... మిమ్మల్ని డ్రాప్‌చేసి వెళ్తాను." అంటూ మర్యాదగా, అభిమానంగా ఆహ్వానించిన అతన్ని మనసులోనే మెచ్చుకొంది ఉమ... కాని మాధవి అతని ఆహ్వానాన్నందుకోలేదు... మర్యాదగానే తిరస్కరించింది.

"నో... థాంక్స్! ఎందుకండీ మీ కంత శ్రమ? కాసేపుంటే వెళ్లిపోగలం మా కారులోనే....." అంటూ "డ్రైవర్! అయిందా పని?" అంది రఘురామ్ కేసి తిరిగిన మాధవి. ఆమె కెందుకో సుధాకర్‌తో స్నేహం పెంచుకోవాలన్పించలేదు...

"సరే.... మీ యిష్టం. కాని నాకేమీ శ్రమ కాదు...." అనేసి సుధాకర్ ఆలోచిస్తూ వూరుకున్నాడు. ఏమిటో యీమె అభ్యంతరం? తన వంటివాడు ఆఫర్ చేసిన హెల్ప్ వద్దంటుందేం? బాగుంది! ఎంతైనా "కాలేజీ బ్యూటీ!" కదా! ఆమాత్రం గర్వం చూపించదా మరి? తనదే పొరబాటు అలా పిలవడం! అనుకొంటూండగా ఉమ మాధవి చెవిలో మెల్లగా ఏదో చెప్పింది... కొస్త ఆలోచించి తలవూపిన మాధవి వెంటనే అతని కారువైపు నడిచింది... ఉమ మౌనంగా ఆమె ననుసరించింది.....

"సరే వస్తామండి... సుధాకర్‌గారూ! ఇప్పట్లో అది కదిలేలాలేదు. మీకు ట్రబుల్ యిస్తున్నాం". అంటూన్న మాధవి మాటలతో సుధాకర్ మొహం వికసించింది. కారు వెనుక సీటు తలుపు తెరిచాడతను వెంటనే.

'ఎంత మాట... రండి! మీ యిల్లు ఎక్కడో నాకు తెలీదు. డైరెక్షన్ యివ్వండి..." అంటూ వారెక్కగానే కారులో కూర్చుని స్టార్టు చేశాడు. తమ యిల్లు గుర్తులు చెప్పింది మాధవి. కొంత దూరం వెళ్లాక లేడీస్ హాస్టల్‌దగ్గిర ఆపమని దిగింది ఉమ. దిగేముందు మాధవితో "సుధాకర్‌ను తప్పకుండా మర్నాటి పార్టీకి పిలవడం మర్యాద" అని సలహా చెప్పింది. చిరునవ్వుతో తల వూపింది మాధవి సరేనన్నట్టుగా.

"థాంక్యూ! సుధాకర్‌గారూ! నమస్తే!" అంటూ వెళ్లిపోయింది ఉమ. కారు కదిలింది. తమ యిల్లు సమీపిస్తుండగా అన్నది మాధవి....

"చూడండి.... సుధాకర్‌గారూ! రేపు సాయంత్రం మీరు తప్పకుండా మా యింటికి రావాలి."

"ఏమిటో విశేషం? అలా నన్ను పిలుస్తున్నారంటే ఆశ్చర్యంగా వుందండీ!" అన్నాడు సుధాకర్ అసలు సంగతేమిటో అర్థంకాక.....

"పెద్ద విశేషమేమీ కాదుగాని, నాబర్త్‌డే.... ఫ్రెండ్సు కందరికీ చిన్నపార్టీ యివ్వాలనుకుంటున్నాను..అంతే...మీరునాస్పెషల్‌గెస్టు...మరి వస్తారు కదూ?"

"థాంక్యూ! తప్పకుండా వస్తానండి...కాని చిన్న డవుట్... నేనిప్పుడు కన్పించానని పిలుస్తున్నారా? మాధవీ! లేకముందే నన్ను పిలవాలనుకున్నారా?" చిలిపిగా నవ్వుతూ వెనుదిరిగి చూస్తూ అడి

గాడు సుధాకర్.

మాధవి తడబడింది. 'గడుసువాడేగాక తెలివైన వాడుకూడ' అనుకుంది. స్థిరంగానే జవాబిచ్చింది. "బాగుంది...మీతో పరిచయమైంది కాని, మళ్ళీ ఎక్కడా కన్పించలేదు మీరిన్నాళ్ళనుంచీ..మిమ్మల్ని యిన్వైట్ చేయాలనుకున్నా ఎలా చెప్పండి? మీయిల్లు తెలీదుకదా నాకు! ఈరోజు అనుకోకుండా మీరిక్కడ కన్పించారు. ఆహ్వానమందించగలిగాననిసంతోష పడుతున్నాను .... మరోలా భావించకండి....ప్లీజ్!"

"అబ్బే! నేను తమాషాకడిగానండీ! మరేం లేదు. వస్తాను...మాధవీ! మీవంటి మిత్రురాలి ఆహ్వానాన్ని కాదనగలనా?" అన్నాడు నవ్వుతూ సుధాకర్. తన మాటలకామె మనసు కష్టపడిందేమోనని కంగారు పడ్డాడతను... కాని మళ్ళీ మాధవి ప్రసన్న వదనం చూసి తృప్తి పడ్డాడు.

తమ ఇంటిముందు కారాగగానే దిగింది మాధవి. అతనికి థాంక్స్ చెప్పి, లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. సీబ్లూ ప్లిమత్‌కారు సిమెంట్ రోడ్డుమీద దూసుకు పోయింది ముందుకి. సుధాకర్ మనసంతా వింత భావాలతో నిండి పోయింది..... ఇంటికి చేరగానే కారును షెడ్‌లో పెట్టి తోటలో తిరిగాడు ఉల్లాసంగా .... తానెన్నాళ్ళనుండో ఆరాధిస్తున్న మాధవి యీరోజు తనను పార్టీకి ఆహ్వానించింది. తానామెను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమిస్తున్నాడనేది నిశ్చయమైన విషయం. ఇక తన మనసు నామె కెరిగించి, ఆమె మనసు తాను తెల్సుకోవడం మిగిలివుంది. దానికింతవరకూ అవకాశం దొరకలేదు. ఇంకా ఆలస్యమెందుకు? వెంటనే మాధవికీ సంగతి చెప్పేయడమే ముఖ్యం ...ఆమె కాదంటుందా? ఊహు ఎన్నటికీ అనదు. అంతేకాదు. అందాల బొమ్మ మాధవీ రాణి మాటల్లో తనమీద ప్రేమ ఉన్నట్లే వ్యక్తమవుతోంది తనకు. ఏమైనా మరునాడు విషయం తెల్సుకోవాలి. ఇంతవరకూ ఏ స్త్రీ తననాకర్షించ లేదు. మాధవిలో ఎంతశక్తి వుందో? ఆమె సౌందర్యం సాటిలేనిది.. ఆ అందమైన కళ్ళలోని ఆకర్షణ సామాన్యమైనదా? మరీ—నాటి నాట్య ప్రదర్శన జరిగినప్పటినుండి తన హృదయంలో నివాసమేర్పర్చుకొంది. ఆమె తన దయితే తన్ను మించిన అదృష్టవంతుడెవరు? ఆలోచనల్లో తేలిపోతూ శేఖర్ పిలుపుతో ఉలిక్కి పడ్డాడు సుధాకర్..

"అబ్బ! ఏమిటోయ్ దీర్ఘాలోచన? పిక్చర్ కొస్తావా? పోదాం... ఇందిర, సుమన కూడ వస్తున్నామని ఫోన్ చేశారు. ..సుధా!" అన్నాడ శేఖర్ ఉత్సాహంగా విసుగ్గా చూశాడు సుధాకర్ "ఊహూ....రాను.. అసలు వాళ్ళిద్దరూ వస్తారంటే నీతో యివాళ నేను రాదల్చుకోలేదు. అంతే.. వెళ్ళు.. శేఖర్!"

"ఓ. కె. నువ్వు మరోనాడలా వచ్చావు గనుకనా సరేలే.. బై.. రేపు మీటవుదాం.." అంటూ త్వరగా వెళ్ళిపోయాడు శేఖర్....

'ఉస్సు'రని నిట్టూర్చాడు సుధాకర్... పబ్లిక్ పరీక్షలు దగ్గరికొచ్చాయి. చదవాల్సిన సబ్జెక్టు బోలెడుంటే శేఖర్ సినిమాలకు తిరుగుతున్నాడని బాధపడ్డాడు సుధాకర్. తన క్లాసుకి తన్ను మించిన వారెవరూ లేరు.. జడ్జిగారబ్బాయే కాలేజి ఫస్టు— అని ప్రతియేడూ అనిపించుకొంటున్నాడు. సుధాకర్ జడ్జి శంకర్రావు, సావిత్రి దంపతుల ఏకైక పుత్రుడు...రూపు రేఖా విలాసాలేగాక, విద్యా ధన సంపదల్లో కూడ అతనికి సాటి మరొకరు లేరా కాలేజిలో. సుధాకర్ అంటే విద్య, వినయం, రూపం, సంస్కారం సహృదయత మూర్తీభవించిన యువకుడనే పేరు పొందాడు. కాలేజి గేముల్సలో అతనే ఛాంపియన్. ప్రొఫెసర్లందరికీ అతనంటే సద్భావమూ, అభిమానం వున్నాయి. అటువంటి సుధాకర్ హృదయారామంలోని ఆరాధ్య దేవత మాధవి కావడమొక అపూర్వమైన విషయం! జీవితంలో నిర్ణయాలు చిత్రంగా జరుగుతాయి.

సాయం సమయం, పార్టీకి వచ్చిన మిత్రురాళ్ళందర్నీ సాగనంపి యింట్లోకి వచ్చింది మాధవి. తండ్రి ఎదురయ్యాడు. ఆమె ఏదో ఆలోచిస్తూ పరధ్యానంగా వుంది. సంధ్య చీకట్లు మెల్లగా వ్యాపించాయి.

"ఏమమ్మా! రాణీ! నువ్వు పిల్చినవారంతా వచ్చి వెళ్ళినట్లేకదూ? ఎవరైనా మానేశారా?" అన్నాడు ప్రకాశరావు.. మాధవిని యింట్లో 'రాణీ' అని పిలుస్తారు తల్లీ తండ్రి.....

"ఆ.. అంతా వచ్చారు. డాడీ! ఒక్కరు తప్ప" అంది మెల్లగా మాధవి.

"ఎవరమ్మా? మీ క్లాసుమేట్సంతా వచ్చారుగా అందర్నీ చూశాను...." అన్నాడు వింతగా కూతురి మొహం వైపు చూస్తూ ప్రకాశరావు...

"మీకు తెలియని వారొకర్ని పిలిచాను..డాడీ! మా సీనియర్ అతను..వస్తాననీ రాలేదెందుకనో?" అంది తాపీగా మాధవి...తండ్రి మరేమనకుండా లోపల గదిలోకి వెళ్ళాడు... మాధవి మనసంతా చికాకుగా వుంది. ఉమ అడిగింది కూడ "అతన్ని పిలిచానన్నావుకదా! మరి రాలేదే"మని... అలా అడగడం విన్న సుమన, ఇందిర సంగతి తెల్సుకుని పరిహాసం చేశారు. "అతనెందుకొస్తాడు? మాధవీ! నీవెర్రిగాని..అంతగర్విష్ఠి కదా" అని.... తనేమనలేక పోయింది ఆమాటలకు. అసలు తనదే తప్పు.. సుధాకర్ కనిపిస్తే మాత్రం పిలవాలనెక్కడుంది? తన మర్యాద పోగొట్టుకోనడమే గాని... ఎంత అవమానం! ఛ........

అంతలో వీధిలో కారాగిన చప్పుడైంది.. ఆలోచిస్తున్న మాధవి గేటువైపు చూసేంతలో ఎదురుగా కారుదిగి వస్తున్నాడు సుధాకర్. అతన్ని చూస్తేనే తృప్తి పడిందామె మనసు.. ఎదురేగి చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించింది...

"రండి.. సుధాకర్ గారూ! ఇప్పటికైనా గుర్తుకొచ్చిందన్న మాట రావాలని. అసలు రారేమో అనుకున్నాను. మెనీ థాంక్స్!"

"గుడ్ఈవినింగ్! మాధవీ! వెరీసారీ! ఎంత మాటన్నారు. మర్చిపోలేదు. ఇంతవరకూ ఏవో పను లుండి త్వరగా రాలేక పోయాను. క్షమించాలి.. మీ ఫ్రెండ్సంతా వచ్చి వెళ్ళి పోయారనుకుంటాను." అంటూన్న సుధాకర్‌ను చూస్తూ నవ్వింది మాధవి అందంగా...

"ఫరవాలేదు లెండి.. అందరూ యిప్పుడే వెళ్ళారు. రండి పైకి వెళ్దాం..." అంటూ మేడ మీదికి నడిచింది మాధవి. సుధాకర్ ఆమె ననుసరించాడు. అతడా రోజు ఆమె మిత్ర బృందమంతా

ఈరోజు మావిడ... ...
బయటకు వెళ్ళొద్దందిరా...

గ మ ని క

ఉత్తరాల శీర్షికకి రాసేవారు ఈ కింది నియమాలు పాటించాలని మనవి: 1. ఉత్తరాలు వీలయినంత చిన్నవిగా ఉండాలి 2. రాసేవారి పూర్తి పేరు, చిరునామా ఇవ్వాలి 3. ఇంగ్లీషు లిపిలో అక్షరాలు రాయరాదు 4. కాగితానికి ఒకవయిపునవే రాయాలి. 5. సిరాతోనే రాయాలి. —సం॥

దేహపుష్టికి ఆరోగ్యానికి
పండిత-డి.గోపాలాచార్యులవారి
జీవామృతం
1898 నుండి ప్రసిద్ధి గాంచినది
ఆయుర్వేదాశ్రమం
(ప్రైవేట్) లిమిటెడ్
మదరాసు-17.

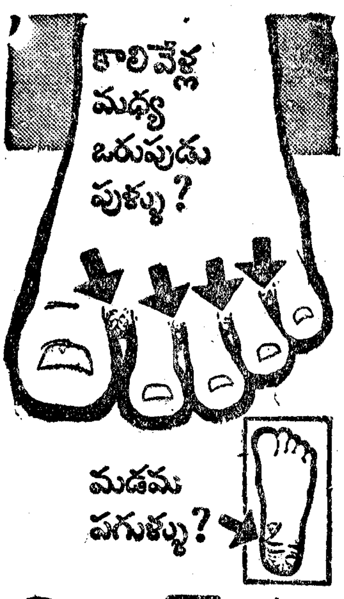

లిచెన్సా
వాడండి
DZ 1613 ATG

మలుపు తిరిగిన...

వెళ్ళిపోయిన తర్వాత రావాలనుకొనే అలా లేటు చేశాడన్న సంగతి ఆమె కెలా చెప్తాడు? ఆమెతో ఏకాంతంగా మాట్లాడాలని కదా తన నిశ్చయం! అనుకొంటూ తనలోనే నవ్వుకొన్నాడు.

మేడమీది గదిలోకి తీసుకెళ్ళి సోఫాలో కూర్చోమంటూ తండ్రిని పిల్చింది మాధవి. ఆయనకు పరిచయం చేయగానే లేచి వినయంగా నమస్కరించాడు సుధాకర్. ఆయన కోరగా తండ్రిపేరు చెప్పాడు— ప్రకాశరావు వింటూ పొంగిపోయాడు సంతోషంతో.

"అయితే, జడ్జి శంకర్రావు గారబ్బాయివటోయ్! నాకు మీ ఫాదర్ బాగా తెలుసు. సంతోషం... నిన్నింతవరకూ చూడలేదెన్నడూ..." అంటూ కరచాలనం చేశాడు సుధాకర్‌తో. కొంతసేపు మాట్లాడి, ప్రకాశరావు లేచి ఎక్కడికో వెళ్ళాడు పనిమీద... మాధవి కాఫీ, టిఫిన్లు తీసుకొచ్చి ముందు పెట్టింది.

"తీసుకోండి త్వరగా. ఇప్పటికే ఆలస్యమైంది." అంటున్న మాధవితో,

"ఓహ్.... ఇవన్నీ నా కొక్కడికా? మీరు కూడ తీసుకోవాలి.... ప్లీజ్..." అన్నాడు. తనొక ప్లేట్ తీసుకుంది మాధవి కంపెనీ కోసం.... తన వైపు తదేకంగా చూస్తూ కూర్చున్న సుధాకర్‌ను గమనించి సిగ్గుపడింది మాధవి.....

అసలే అందాలు చిందే అపరంజి బొమ్మ మాధవి.. ఆరోజు ప్రత్యేకమైన పుట్టిన రోజు ముస్తాబుతో మరింతసౌందర్యాన్ని సంతరించుకొందేమో,అన్పిస్తూ, అపురూపంగా కన్పిస్తోంది సుధాకర్ కళ్లకు.. ఆ ముగ్ధ మోహన సౌందర్యాన్నెంత చూసినా తనివి తీరడం లేదతనికి. అద్వితీయమైన అందం మనసు నాకర్షించి మురిపించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. అందుకే 'అందమే— ఆనందం'— అన్నారు.

ఏం మాట్లాడకుండా ఆలోచిస్తూ కూర్చున్న సుధాను పలకరించింది. "ఏదో ఆలోచనల్లో మునిగి పోయినట్లున్నారు.... సుధాకర్!"

"ఆ... ఏంలేదు.... మాధవీ! ఇదిగో— ఈ చిన్న కానుక స్వీకరించండి... విత్ మై బెస్ట్ విషెస్.." అంటూ లేచి చేతిలోని పెద్ద పేకెట్టు సందించాడు అతను.

"థాంక్యూ వెరీమచ్! 'చిన్న కానుక' అంటూనే అంత పెద్ద వస్తువు నిస్తున్నారే! ఏమిటో? చూడాలనుంది యిప్పుడే...." అంటూ అందుకొని వెంటనే పేకెట్టు విప్పింది మాధవి.

మరోక్షణంలో పేకెట్టులోంచి తీసిన పెద్ద బొమ్మను టేబిలు మీదుంచింది మాధవి..... అది ప్లాస్టర్ ఆఫ్ పారిస్‌తో తయారైన అందమైన రాధా కృష్ణుల జంట. అతి మనోహరమైన రంగుల్లో తీర్చి దిద్దిన బొమ్మలో కళాకాంతులు ప్రస్ఫుటమవుతున్నాయి. దాన్ని చూస్తూనే మాధవి కళ్లు ఆనందంతో మెరిసిపోయాయి. తనకంత చక్కని బహుమతి నిచ్చిన సుధాకర్ వైపు కృతజ్ఞతగా చూసి తృప్తిగా నవ్వింది. సుధాకర్ మురిసిపోయాడు.

"వండర్‌ఫుల్! రియల్లీ వాట్ ఎ బ్యూటిఫుల్ థింగ్!!" అంటూ చెక్కిట చెయ్యి చేర్చుకొని, తదేకంగా బొమ్మనే చూస్తూ నిశ్చలంగా నిలబడిపోయిందామె. గది ప్రక్కనున్న తోటలోని మాలతీ పూలవాసన కిటికీ నుండి గాలిలో తేలి వస్తూ మత్తెక్కిస్తూంది. సుధాకర్ మనసంతా తీయని వూహలు నిండి, అతన్ని కలవరపర్చాయి.

అతడు మెల్లగా లేచివచ్చి మాధవి సమీపంలో నిల్చున్నాడు.

"మాధవీ!" అనే మృదువైన పిలుపుతో ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడిందామె...

"ఊ!.. ఏమిటండి?" అంటూ అతనివైపు తిరిగింది మాధవి.. తన్మయావస్థలో నున్నట్టుగా ఆమెను చూస్తున్న సుధాకర్ చేతు లప్రయత్నంగా ఆమె భుజాల మీద వేశాడు. ఆ స్పర్శతో ఒక చిత్రమైన అనుభూతినొందిన మాధవి వింతగా చూసేటంతలో అతని చేతు లామెను దగ్గరికి తీసుకోబోయాయి. తలెత్తిన మాధవి చూపులతో అతని చూపులు కలిశాయి. ఒక్క క్షణం అవ్యక్త మధుర భావం యిద్దరిలో తళుక్కున మెరిసి మాయమైంది. మరుక్షణమే మాధవి తన్ను తాను తెల్సుకొన్నట్లు కంగారుగా అతని చేతుల్ని తొలగించి దూరంగా జరిగి నిలబడింది. ఒక్కసారిగా ఆమెకు ముచ్చెమటలు పోశాయి. ఏదో తెలీని భయంతో... తప్పు చేసినట్టుగా ఫీలయింది. గదిలో నిశ్శబ్దమావరించింది కొన్ని నిముషాలు. సుధాకర్ తనే మాట్లాడాడు...

"క్షమించాలి.... మాధవీ! తొందర పడ్డానేమో? సాహసం చేశానంటారా? పొరబాటు చేయలేదనుకుంటాను.." అతడింకేదో అనేలోగానే మాధవి అందుకుంది.

"అవును సుధాకర్! పొరబాటే జరిగింది.." అనేసి తల దించుకుంది. ఆ క్షణంలో ఆమె హృదయస్థితి అయోమయంగా వుంది. ఎదట అతని ప్రేమదృక్కులామె మనసును మత్తెక్కిస్తున్నాయి. కళ్లెత్తి అతన్ని చూస్తే తానతని అందానికి వశమైపోతానేమోనని భీతిల్లింది.... సుధాకర్ ఆమెనే గమనిస్తున్నాడు.

"పొరబాటెలాగవుతుంది? మాధవీ! నేను మిమ్మల్ని మనసారా ప్రేమిస్తున్నాను. ప్రాణసమంగా ప్రేమించే 'మాధవి' శాశ్వతంగా నాది కాగల్గితే ధన్యుడ్ని అవుతానని ఆశిస్తున్నాను. దయచేసి మీ అంగీకారం తెలిపితే?"

అంతలో తలెత్తి చూసిన మాధవి నీరసంగా తడబడే గొంతుతో అన్నది... "ప్లీజ్... ఆగండి! సుధాకర్! అదసంభవమని చెప్తున్నాను— అయామ్ సారీ! నా వివాహమిదివరకే నిశ్చయమైంది..."

ఉలిక్కిపడిన సుధాకర్ ఆవేశంతో ప్రశ్నించాడు...."ఎవరితో?"

"మా బావ రవీంద్రతో... అతడిప్పుడు అమెరికాలో ఉన్నాడు— వస్తే మా పెళ్లవుతుంది."

స్థిరంగానే చెప్పేసింది మాధవి... కాని అతని మొగం చూసి అదిరిపోయింది ఒక్కసారి.

"ఏమిటిది? మాధవీ! నిజమే చెప్తున్నారా? మీకు నా పట్ల ప్రేమలేదా? మరి ఏమిటీ నాటకం? ఎందుకిలా నటించారు? నన్ను తమాషా చేయాలనా?" అంటున్న సుధాకర్ మొహంలో సమస్తం పోగొట్టుకొన్న నిరాశ వ్యక్తమైంది. కళ్లలో కోపం నిండింది. పచ్చని మొహం ఎర్రగా కంది, చెమటతో తడిసింది.

"మన్నించాలి... సుధాకర్.... అనవసరంగా ఆవేశపడుతున్నారు. నేను మిమ్మల్నేనాడూ ప్రేమించలేదు... అలాగని మీతో చెప్పనూ లేదు... కేవలం నా స్నేహితునిగా భావించాను.. అంతే.. ఇందులో నాటక మేముంది? చెప్పండి. నటించడం నాకు చేతకాదసలు.... సారీ! మీరే పొరబడి, నన్నపార్థం చేసుకున్నారని చెప్పడానికి విచారిస్తున్నాను.." అని కాస్త కోపంగానే అంది మాధవి.

ఒక్కసారిగా హతాశుడై తల పట్టుకొని సోఫాలో కూలబడ్డాడు సుధా.... మన్నిలవ్వాన మనసు ముక్కలైంది. ప్రేమైక హృదయం మూగపోయింది. ఏమిటీ ప్రళయం? కలలో కూడ అనుకోలేదు యిటువంటి మాట వినగలడని...ఎంత పొరబడ్డాడు. తన దెబ్బి ఏమైంది? మాధవి వెంట పిచ్చిగా ప్రేమించాడు! ఆమె బావ అదృష్టవంతుడు. మరి తనకెలా వస్తుందా భాగ్యం? అనుకొని మెల్లగా లేచాడు వెళ్లేందుకు.... మాధవి మొహంలో నెత్తురు లేనట్టు పాలిపోయింది.

"సుధాకర్! వెళ్తున్నారా? ప్లీజ్. మరోలా భావించవద్దని ప్రార్థిస్తున్నాను. మీ మనస్సును బాధపెట్టి వుంటే క్షమార్హురాలిని. దీనిలో నేను చేయగల్గిందేమీ లేదు. కాని మన మధ్య స్నేహం నిలిచే వుండాలని కోరుతున్నాను.. మళ్లీ కనిపిస్తారు కదూ!"....

ఆమె మాటలకు గిరుక్కున తిరిగి చూసిన సుధా విసురుగా అన్నాడు .....

"ఊహూ... వద్దు... మాధవీ! ఇక మనమధ్య స్నేహమే ఉండరాదు... అనవసరం.. మళ్లీ మీ యింటికి రాలేనిక.. నన్ను మరిచిపోండి.... వెళ్తాను. మీ అభిమానానికి, ఆతిథ్యానికి కృతజ్ఞతలు... సెలవ్!....."

అతడిక మరొక్కమాట వినిపించుకోకుండా త్వరత్వరగా నడిచి బయటికి వెళ్లిపోతూంటే విశ్వేశ్వరంలా నిలబడిపోయింది మాధవి... సుధాకర్ కారు స్టార్టయిన శబ్దం వినిపించిందామెకు... వెంటనే ఒక భారమైన నిట్టూర్పు విడిచింది. ఆమె హృదయమంతా విపరీతంగా సంచలించిపోతూంది. కళ్లు రెండూ గట్టిగా మూసుకొని గదిలోని కృష్ణ విగ్రహం ముందు చేతులు జోడించి ప్రార్థించింది. తనకు నిశ్చలతనూ, మన శ్శాంతినీ ప్రసాదించమని మనసారా కోరుకుందామె.

* * *

కాలచక్రం గిర్రున తిరిగింది. సంవత్సరం గడిచిపోయింది. మాధవి, సుధాకర్ల మధ్య మాటలు గాని, స్నేహంగాని లేకుండా పోయాయి. ఫైనలియర్ పాసయిన సుధాకర్ హవుస్ సర్జన్‌గా పని చేస్తున్నాడదే హాస్పిటల్‌లో... ఫైనలియర్ పరీక్షలు పూర్తి చేసిన మాధవికి బెంగ తీరినట్టుంది. ఆ రోజుతో ప్రెక్టికల్సు పూర్తయాయి. విశ్రాంతిగా యింట్లో గడుపుతూంది. అనుక్షణం రవీంద్ర జ్ఞాపక మొస్తున్నాడు. కళ్లు మూసుకుంటే అతడే కన్పిస్తున్నాడు. కొన్నాళ్ల నుండి రవి దగ్గిర్నుంచి ఉత్తరాలు లేవు.... తన పరీక్షల మూలంటు వ్రాశాడు. బాగా చదివి ధైర్యంగా వుండమనీ, ఎక్జామ్స్ బాగాచేసి ఫస్టుక్లాసులో పాసవ్వాలని వ్రాశాడంతే. అతనెప్పుడొచ్చేదీ వ్రాయక పోవడానికి కారణం తెలీక ఆందోళన పడుతున్నారు మాధవితో పాటు సుభద్ర, ప్రకాశరావు కూడ. రవీంద్ర వెళ్లి రెండేళ్లయింది. మాధవి పరీక్షలు కాగానే అతనికి లెటర్ వ్రాసింది. వారానికే జవాబు... వచ్చిందామెకు.... పోస్టుమేన్ నుండి లెటర్ నందుకున్న మాధవి ఆత్రంగా ఉత్తరం చదువుతూ, తల్లిని పిలిచింది..... అదొక సుదీర్ఘ లేఖ.

"డియర్ మాధవీ!.......

నీ పరీక్షలు బాగా వ్రాసినట్టు తెలిసి ఆనందించాను. ఎన్నోరోజుల్నుంచీ సరిగా లెటర్ రాయనందుకు నామీద ఆగ్రహించి వుంటావని తెలుసు. కాని ఏం చేయను? నాపరిస్థితులలా వున్నాయి. నీకేమీ వ్రాయలేని దుస్థితి కలిగింది. నా ఆగమనానికై ఎదురు తెన్నులు చూస్తూ, ఆత్రంగా ప్రేమతో నిరీక్షించే నీకు నేనందించబోయే వార్త ఎంత బాధ కలిగిస్తుందో నేనే ఊహించగలను...

మధూ! అనుకోకుండా నా వివాహం యిక్కడే రజనితో జరిగిపోయింది. ఏడాది గడిచింది మాపెళ్లయి.. ఇంతవరకూ నీకీ విషయం తెలిపే సాహసం రాలేదు. నన్ను క్షమించమని కోరే అర్హతలేదు.. కాని నీ క్షమాభిక్ష లభిస్తే ధన్యుడ్ని కాగలను..త్వరలో నీకు నచ్చిన చక్కని యువకుడ్ని, నిన్ను ప్రేమించి, ఆరాధించే వ్యక్తిని చూసి వివాహం చేసుకో...నన్ను మరచిపో.. ఇప్పట్లో ఇండియాకు రాలేను.. అత్తయ్యా, మామయ్యలకు నా ముఖం చూపలేను. నీజీవితం సుఖవంతం కావాలని కోరుతూ,

శుభాకాంక్షలతో,

నీవాడు కాలేని బావ

రవీంద్ర."

ఉత్తరం చదువుతూనే తలమీద పిడుగు పడినట్టుగా వణికి పోయింది. మాధవి.."అమ్మా రవి....బావ...." అంటూనే స్పృహ తప్పి పడిపోయింది. ఆమె కన్నీళ్లు చెంపల మీదికి జాలువారుతున్నాయి. "ఏమే! రాణీ! సంగతేమిటి? మీబావకేమైంది?" అంటున్న సుభద్ర మాటలకు జవాబు లేదు. ఆమె ఆందోళన పడ్తూ వెళ్లి మాధవి పరిస్థితిని భర్తకు తెలిపింది.. ప్రకాశరావు వచ్చి కుమార్తె చేతిలోని ఉత్తరం చదవగానే ఉగ్రుడయ్యాడు...

"ఛీ.. దుర్మార్గుడు! ఎంత మోసం చేశాడు? మన రాణి నెలా మర్చి పోయాడు?" అంటూ "సుభద్రా! రవి పెళ్లి చేసుకున్నాడట అక్కడే. మాధవి ఏమవుతుందో! నువ్వు చూస్తూండు.. నేను డాక్టర్‌ను తీసుకొస్తాను". అని వెంటనే కారులో బయల్దేరాడు..సుభద్ర కళ్లనీళ్లు పెట్టుకుంది. విన్నవార్త ఆమెను విశ్చేష్టురాలిని చేసింది. తన కూతుర్ని ప్రేమించిన రవి మరొకర్ని పెళ్లాడాడన్నది నమ్మలేని నిజం! ఇక రవిని ప్రాణంగా ప్రేమించిన మాధవి ఏమవుతుందో ఆవిడ అసలు ఊహించలేని విషయం......

* * *

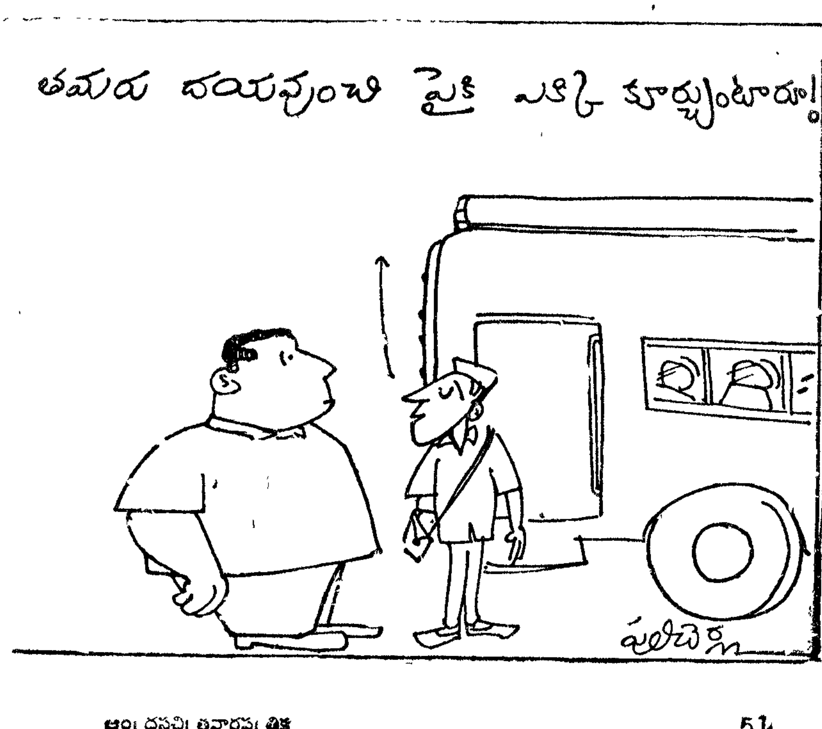

మలుపు తిరిగిన...

డాక్టర్ కేశవ మూర్తి వచ్చి మాధవిని చూసి వెళ్ళారు.. మరేం ప్రమాదం లేదని చెప్పి, మందిచ్చిన కొంతసేపటికి తెలివి వచ్చిందామెకు. కాని ఆమె మునుపటి మాధవి కాదు. మారిపోయింది.! తన పరిసరాలను గాని, మనుషులను గాని గుర్తించ నట్లు ప్రవర్తిస్తోంది. దిగాలు పడిన వదనంతో, కాంతిలేని కళ్ళతో, నిరాశ నిండిన మనసుతో హృదయ విదారకంగా ఏడుస్తోంది తల్లి, తండ్రి పలకరిస్తే జవాబివ్వదు. "రవీ! నన్నెలా మరిచిపోయావు? నన్నింత బాధ పెడతావా? బావా! నేనేం తప్పు చేశానని? ప్లీజ్ చెప్పు. ఇలా నా జీవితంతో తమాషా చేయాలని సరదా పడ్డావా? సరేలే... నీవైనా సుఖంగా వుండు. నాకిక బ్రతకాలని లేదు. అంటూ దుఃఖించే మాధవి నెలా ఓదార్చాలో తోచక అయోమయావస్థలో పడిపోయారు సుభద్ర, ప్రకాశరావు.. సంగతి తెలిసి పరుగెత్తుకొచ్చిన ఉమ మాధవి తీరు చూసి భయపడి కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది.. మాధవి నెలా మామూలు స్థితికి తెప్పించడమో, ఆమె కర్థంకాలేదు... వారందరికీ ధైర్యం చెప్పి మాధవిని హాస్పిటల్‌లో చేర్పించి, తనే ట్రీట్ చేస్తున్నారు కేశవమూర్తి. ఆయన ఏళ్ళునిండిన అనుభవజ్ఞుడైన ఫిజీషియన్.. కాని ఆయనకే మాధవి పరిస్థితి ప్రమాదకరంగా తోచింది. ఆమె మనసు హఠాత్తుగా తగిలిన గాయంనుంచి తేరుకోవాలంటే దానిని నెమ్మదిగా మరొక వైపుకి మరల్చాలి. మాధవి రవిని గాఢంగా ప్రేమించింది. అతనితో వివాహమవుతుందనే నమ్మింది. ఇప్పుడతని సంగతి తెలిసి బాధపడుతోంది.. మాధవి రవిని మరిచిపోగలిగితే మామూలు మనిషి కాగలదు. అంతే. అదెలా సాధ్యమో తెలీడం లేదు ఆయనకే ఎంత ఆలోచించినా.. అదొక చిక్కు సమస్యగా పరిణమించింది.

* * *

ఆరోజు ఆదివారం..ఉదయం పదకొండుగంటలు.. వార్డులో తన పని ముగించుకొని యింటికి వెళ్ళబోతున్న డాక్టర్ సుధకర్ ఎదురుగా వస్తున్న డా. కేశవమూర్తిని చూశాడు. మర్యాదగా ఆయన్ని విష్ చేసి నమస్కరించాడు. ఏమిటోయ్? సుధాకర్! ఈమధ్య నువ్వెక్కడా కన్పించడం లేదు. వర్కు హెవీగా వుందా? హౌస్ సర్జన్ పని పూర్తయాక ఏం చదవబోతున్నావ్?" అన్నారాయన ఆప్యాయంగా సుధకర్ భుజంమీద చేయి వేసి....

"ఆ హవుస్ సర్జన్ పని యీనెలతో పూర్తవుతుందండీ! వెంటనే ఎమ్. ఎస్. లో చేరాలనుకుంటున్నాను. సార్! విశేషాలేమిటి? చెప్పండి!"

"ఏమున్నాయ్! ఫైనలియర్ మెడికల్ స్టూడెంటయిన ఒకమ్మాయిని స్పెషల్‌లో ఎడ్మిట్ చేశాం.. తమాషా కేసేలే... నాతో వచ్చి చూస్తావా? పద"...

"ఎందుకులెండి".. అనాలనుకునీ, ఆమె ఎవరో చూద్దామన్పించి బయల్దేరాడు సుధాకర్. అతనికి కేశవ మూర్తి పట్ల భక్తిగౌరవాలు ఎక్కువే ఉన్నాయి. ఇద్దరూ స్పెషల్ వార్డు చేరేసరికి రూమ్ లోంచి వస్తున్న సుభద్ర ఎదురైంది..

"నమస్కారం..డాక్టరుగారూ! జ్వరం తగ్గలేదండీ! పిచ్చిగా మాట్లాడుతోంది. భయంగా వుందండీ! పిల్ల మళ్ళీ బాగుపడుతుందా? చెప్పండి:" అంటూ భోరుమనేడ్చేసిందావిడ.."ఊరుకోండి.మీరు ధైర్యంగా వుండాలి.. రావోయ్! సుధ!" అంటూ లోపలికెళ్ళి బెడ్‌వైపు చూశారాయన..మాధవి మగతగా కళ్ళు మూసుకొని పడుకుంది.. ఆమెను చూడగానే, "అరె..మాధవి!" అంటూ ఉలిక్కిపడ్డ సుధకర్ ఆశ్చర్యంగా డాక్టర్ మూర్తి వైపు చూశాడు."ఏమైంది" అన్నట్టు.. అతని మనసు భయంతో నిండింది ఎందుకనో.....

"నీకు తెలుసా? యీమె మాధవిగారని.. ఫైనలియర్ పరీక్ష రాసింది..దాన్ని, మ్యాటిక్స్‌లో ఎక్స్‌పర్ట్.." అంటూ యింకేదో ఆయన చెప్పబోగా అన్నాడు సుధ తాపీగా.."ఆ..తెలుసు నాకు.. ఒకప్పుడు మాధవితో స్నేహముండేది. కాని కొన్నాళ్ళనుండి ఆమె నసలు చూడలేదు నేను.. ఇప్పుడేమైంది మాధవికి?" అతనిమాటల్లో ఏమంత ఆసక్తి వ్యక్తం కాలేదు...గాని అతన్ని నిశితంగా పరిశీలించిన మూర్తిగార్కి ఏదో భావం మనసులో మెదిలిందప్పుడే.. వెంటనే "ఎందుకని? మీ మధ్య ఏమైనా అపార్థాలు, పేచీలు వచ్చాయా సుధా?" అని ప్రశ్నిస్తూ అడిగారాయన. "ఊ..ఏదో లెండి.. మీరు చెప్పండి.." అన్నాడతను.

"సరే..విను.." అంటూ కేస్ సంగతంతా వివరించి నిట్టూర్పు విడిచారు మెల్లగా. అంతా విన్న సుధాకర్, "అయితే యీమెకు మతి చలించే ప్రమాదముందంటారా? సార్!" అన్నాడు ... "ఆహా!..లేకేం? ఇదే పరిస్థితి వుంటే హండ్రెడ్ పర్సెంట్ వుంది. ఎవరినీ అసలు గుర్తించడం లేదు. నువ్వు మాట్లాడి చూడరాదూ? ఎరిగిన వాడివే కదా." అనడంతో, సుధాకర్ ముందుకెళ్ళి "మాధవీ! ఇలా చూడండి.. నేనెవరో మీకు తెల్సు కదూ? మాట్లాడరేం?" అన్నాడు మృదువుగా.

"నాకు తెలీదు మీరెవరో!..వెళ్ళండి ప్లీజ్... నా బ్రతుకే పాడైపోయాక యిక మాటలేమిటి?" అంటున్న మాధవి దీనవదనం అతని మనసును కలచివేసింది.

చిరునవ్వుతో అతని భుజం తట్టిన డాక్టర్ మూర్తి "పద.. వెళ్దాం" అంటూ బయటికి నడిచారు. కొంతసేపు అతనితో చెప్పి, "ఏమంటావ్? సుధా!" అన్నారు.

"ఊహూ. సారీ! అది నా వల్ల కాదు..సార్! ప్లీజ్ క్షమించండి!" అన్నాడు కంగారుగా. "అలాగనకు.. మరేం ఫరవాలేదు . నేను రేపు వచ్చేసరికి రిజల్టు చెప్పాలి.. ఏం? విష్ యూ గుడ్‌లక్!" అంటూ అతన్ని వదిలి వెళ్ళిపోయారాయన.

అయోమయంగా నిలబడిపోయిన సుధాకర్ మనసులో మాధవి పట్ల ఉన్న ప్రేమ ఒక్కసారిగా పెల్లుబికింది. కాని వెంటనే ఆమె తిరస్కృతి, తన నిశ్చయమూ గుర్తుకొచ్చి బాధగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.. కొంతసేపటి కేదో ఆలోచించి

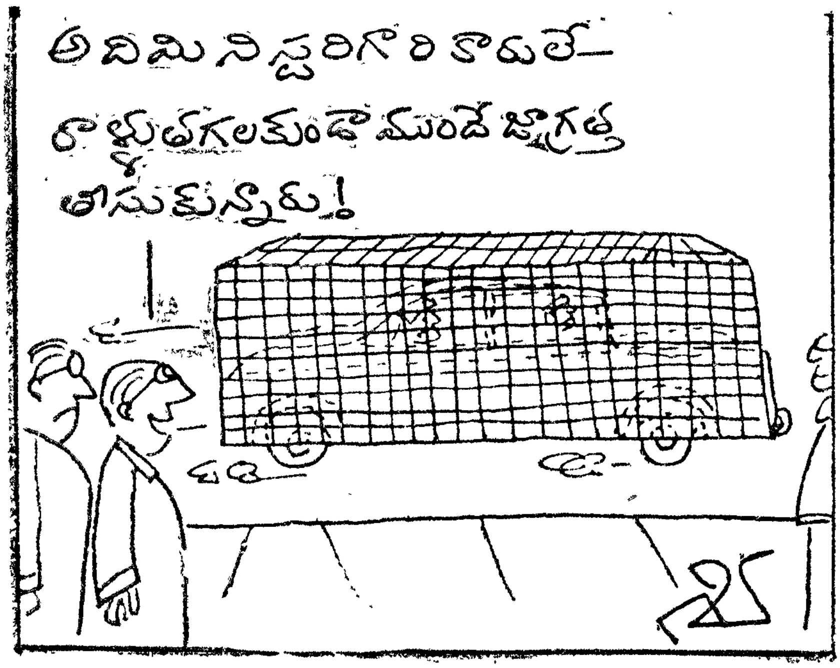

చకచకా ముందుకు నడిచాడు.. కన్నుల్లో దీక్ష మెరిసింది. మూర్తిగారి మాట అక్షరాలా అమలులో పెట్టాడు. ఫలితం! ఊహించిన దంటె ముందుగానే మాధవి మామూలు మనిషి కావడం జరిగింది. మూర్తిగారు లెక్కించినదదే.. ఆమె మనసును మలుపు త్రిప్పగల శక్తి సుధాకర్‌కే ఉందని ఆయన గ్రహించారు.. కారణం మాధవిని ప్రేమించి, ఆమె ప్రేమను పొందలేక సుధాకర్ బాధపడుతున్నాడని ఆయన అతని మాటలవల్ల ఊహించారు. ఇక యిప్పుడతను తన ప్రేమతో మాధవి మనసును తన వైపు మరల్చుకోగల్గితే, ఆమె తేలిగ్గా రవిని మరచిపోగలుగుతుంది.. ప్రేమాఘాతం తగిలిన మనసును ప్రేమతోనే మలుపు త్రిప్పాలని తోచి, సుధాకర్‌ను ప్రోత్సహించారు. అత డామెపట్ల తన విముఖతను పారద్రోలి, తన ప్రేమతో మాధవిని తనకు సుముఖురాలుగా చేసుకోగలనన్న దృఢనిశ్చయంతో, ఆత్మవిశ్వాసంతో తన శాయశక్తులా ప్రయత్నించాడు.

అతని ప్రయత్నం ప్రారంభించిన మొదటినాడే సత్ఫలితం కన్పించింది. ఆనాడు హాస్పిటల్‌లో ఇంజక్షన్ తీసుకోనని అల్లరి చేసిన మాధవికి, ఇంజక్షన్ యివ్వగలిగాడు. ఆమెను మెల్లగా మంచి మాటలతో మాట్లాడించాడు సుధాకర్..

"చూడు... మాధవీ! ఇలా అల్లరి చేస్తే ఎలా? చెప్పు.. హాస్పిటల్‌లోనే వుంటావా?"

"నాకు చచ్చిపోవాలనుంది.. డాక్టర్! మరే ఆశ లేదు.." అంది దుఃఖంతో మాధవి.

"అలాగనకు.. నువ్వు బ్రతకాలి.. సరదాగా వుండాలి.. నువ్వు దుఃఖిస్తే నేను చూడలేను..నా మాట విను.." అంటూ దగ్గిర కూర్చుని కన్నీళ్లు తుడిచాడు..

"ఎవరి కోసం బ్రతకాలి? డాక్టర్! చెప్పండి.. బావ మోసంతో.." అంటూ చేతుల్లో మొగం దాచుకొని ఏడుస్తున్న మాధవి పట్ల ప్రేమ, కరుణ నిండా యతనిలో.

"ఎవరి కోసమా? నా కోసం.. నిన్ను నా ప్రాణంగా ప్రేమిస్తున్నాను గనుకనే నీ కోసం బాధ పడుతున్నాను. నీకే విధమైన బాధ కలగకుండా చూసే పూచీ నాది.. సరేనా? మరెప్పుడూ ఏడవనని మాటియ్యి.. నిన్ను మరచిపోయిన రవిని నీవెందుకలా తల్చుకోవడం? ఏమంటావ్? మాధవి! ఇలా చూడు.." అంటూ మౌనంగా కూర్చున్న మాధవి మొహాన్ని పైకెత్తి ఆమె కళ్లల్లోకి ప్రేమగా చూశాడు..

"సరే. ప్రయత్నించి చూస్తాను.. డాక్టర్! మీమాట వినాలి కదూ!.."

"ఎస్.. థాంక్యూ! వెళ్లివస్తాను..మరి.."

ఆరోజే విషయమంతా విన్న మూర్తిగారతన్ని అభినందించారు సంతోషంగా.

*   *   *

హాస్పిటల్ నుండి యింటికి వెళ్లిపోయింది మాధవి.. ప్రతిరోజు సుధా వచ్చి ఆమెను చూసి వెళ్లేవాడు.. ప్రేమగా మాట్లాడేవాడు.. అలా ఒక నెల గడిచింది. ఇప్పుడు మాధవి వదనం కలకల్లాడుతోంది.. లోకంలోని ఆనందమంతా ఆమె మొగంలోనే ప్రస్ఫుటమవుతోంది. స్నేహితురాలిలోని మార్పుకి ఉమ సంతోషించింది. సుభద్ర మనసులోని బెంగ తీరింది.

ఆరోజు శ్రద్ధగా అలంకరించుకొని, ముచ్చటగా ముస్తాబైంది మాధవి. తన కోసం వస్తానన్న సుధాకర్ యింకా రాలేదని ఆత్రంగా నిరీక్షిస్తోంది.. అనుకొన్న టైము కంటె కాస్త ఆలస్యంగానే వచ్చాడతను.. తిన్నగా మాధవి ముందుకి వెళ్లి,

"గుడ్‌మార్నింగ్! మేడమ్!" అన్నాడు నవ్వుతూ సుధాకర్..

"ఓహో! గుడ్‌మార్నింగ్! ఇప్పుడే వస్తున్నారు కాబోలు డాక్టర్‌గారు.. చెప్పిన మాట మరిచిపోయారన్న మాటేగా? అందుకే అసలు మీ మగవాళ్లను నమ్మకూడదు.." అంటూ పెదాలు బిగించి మూతి ముడుచుకొంది మాధవి.. సుధాకర్ దగ్గరకొచ్చి

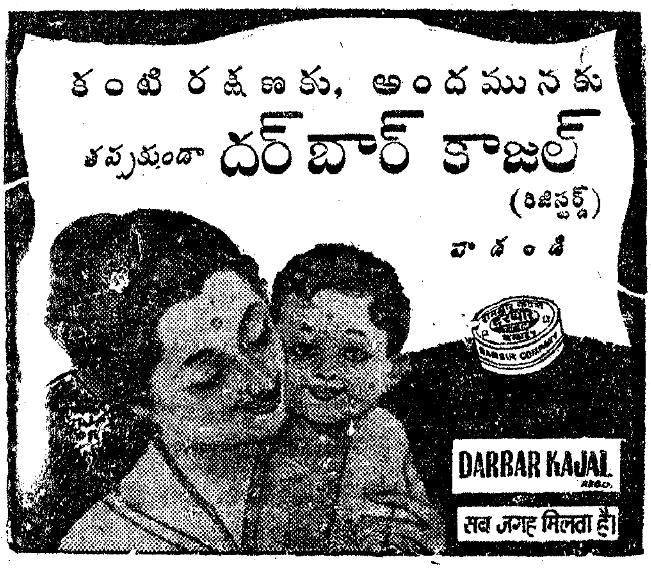

దర్బార్ చాంద్ (కుంకుం) & కాజల్. తయారు చేయువారు
రాంబీర్ కంపెనీ, బొంబాయి-4 (ఇండియా)

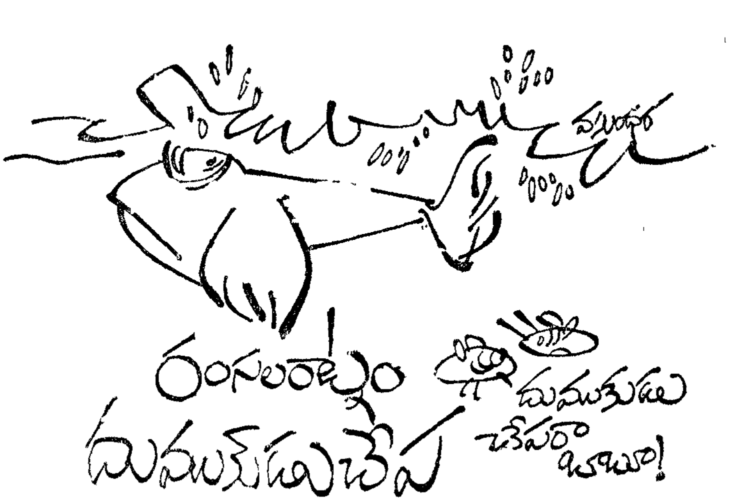

చేపలు నీటిలోనే నివసించడం కద్దు. బయటకొస్తే అవి బతకలేవు. వాటి ఊపిరి అవయవాలు నీటిలో ఉంటేనే పని చేస్తాయి. ఈ దుముకుడుచేప—మడ్‌స్కిప్పర్ అంటారు—సముద్రాల్లో నివసించేదే. అయినా దీనికో అలవాటు ఉంది. అప్పుడప్పుడు సముద్రం వదలి, నేలమీదకి వచ్చేస్తుంది. అందులోనూ ముఖ్యంగా సముద్రం వెనక్కి తీసికోపోయినప్పుడు (లో టైడ్). తినడానికి ఆహారం సరిపోకనో ఏమో, గుంపులు గుంపులుగా ఆడుకోడానికి పోయినట్టుగా నేలమీదకి దుముకుతూ వచ్చేస్తాయి. ఈదడంకన్నా ఇదే వాటికి బాగా వచ్చు. అవసరం వస్తే మనకన్నా తొందరగానే, నేలమీద సాగిపోతాయి. వాటి ముందుజత చేపరెక్కలు (ఫిన్సు) చాలా బలంగా గెంతడానికి అనువుగా ఉన్నాయి. అక్కడక్కడా వుండే పురుగుల్ని కీటకాల్ని ఇవి వేటాడి తింటూ ఉంటే చూడ్డానికి వినోదంగా ఉంటుంది. ఇలా నేలమీద ఇవి కొన్నిరోజులవరకు ఉండిపోతాయి.

చేపలకళ్లు సామాన్యంగా నీటిలో చూడ్డానికే వీలుగా ఉంటాయి. బయట గాలిలో చూడ్డానికి అనువుగా వుండవు. దీనికి అలాకాక గాలిలో చూడ్డానికే సాధ్యమవుతుంది. పైగా అన్ని దిక్కులకు చూడ్డానికి వీలుగా, కళ్లు ఉబ్బెత్తుగా ఉంటాయి. శ్వాసావయవాలుకూడా గాలి పీల్చుకోడానికి వీలుగా మారాయి. శరీరంలోని నీరు ఆవిరిగా పోకుండా చర్మం మందంగా ఉంటుంది.

ఇంతకూ ఇవి ఏ కారణంవల్ల ఇలా బయటకొచ్చాయో కాని, సముద్రంలో చేపల పోటీ కొంత తగ్గింది!

—జమ్మి కోనేటిరావు

మలుపు తిరిగిన...

ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు. ముడుచుకొన్న ఆమె పెదాలను ప్రేమగా చుంబించాడు. అభ్యంతరం చెప్పలేదు మాధవి. ప్రపంచాన్నే జయించిన గర్వం తొణికిసలాడింది అతని నేత్రాల్లో.. అంతలో మాధవి కళ్లు మూసుకుని అతని గుండెల మీద వాలింది.. "హమ్మయ్య! మాధవీ! ఎంత కోపం వచ్చిందో నని భయపడ్డాను సుమా! మా ఫాదర్ చెప్పిన అర్జంటు పని ముగించి వచ్చేసరికింత ఆలస్య మైంది.. సారీ!" అని ఆలస్యానికి కారణం వివరిస్తున్న అతన్ని చూసి తృప్తిగా నవ్వింది మాధవి.. ఆమె మనసులోని మమత కన్నుల్లో ప్రతిఫలించింది ఆమె కాటుక కళ్లను చూస్తూ,

"మాధవీ! మరి మనపెళ్లి ఎప్పుడో? చెప్తావా?" అన్నాడు సుధాకర్ చిలిపిగా..

"అబ్బ! నన్నడుగుతారేం? నాకేం తెలదు.. అవన్నీ మీ యిష్టమే కదా! మీకే తెలియాలి." అంటూన్న మాధవిని మనస్ఫూర్తిగా దగ్గిరికి తీసుకుని గాఢంగా హృదయానికి హత్తుకున్నాడు సుధాకర్. "నిజంగా నాదెంత అదృష్టమో! మధూ! ఈ అందాల రాణి నాదవుతుందను కోలేదు. ఆనాడే ఆశ వదిలేసుకున్నాను ఇలా చిత్రమైన మలుపులు జీవితంలో సంభవమే అంటే ఆశ్చర్యంగా వుంది." అంటూన్న అతని మాటలకు మాధవి మనసులో మల్లెలే విరిశాయి.

అప్పుడే గది బయటనుంచి, "మాధవీ!" అని పిలిచాడు ప్రకాశరావు. అతనితో కలిసి వచ్చిన డాక్టర్ కేశవమూర్తికి నమస్కరించింది మాధవి వినయంగా, కృతజ్ఞతతో..

తృప్తిగా మాధవి తల నిమిరిన ప్రకాశరావు "ఇదంతా మీ దయ.. డాక్టర్ గారూ! చూశారా? మాధవిలో మార్పు! ఎలా మీ ఋణం తీర్చుకో గలం?" అంటుండగా కేశవమూర్తి హాయిగా నవ్వేశారు తేలికైన హృదయంతో..

"ఊ.. దానికేం భాగ్యం? నన్ను త్వరగా మీ యింట్లో పెళ్లి విందుకి పిలవండి.. తీరిపోతుంది మీ ఋణం కాస్తా.. ఏమమ్మా! మాధవీ! అంతే కదూ!.." అపేసరికి ఆయన మాటల కందరూ ఒక్కసారిగా నవ్వారు.. మాధవి సిగ్గుతో తలవంచుకొంది. ఆమె వదనం రాగరంజితమైంది.. ఆమెను చూస్తున్న సుధాకర్ పెదాలపై అందమైన చిరు దరహాసం మెరిసింది.

తరువాత ఒక సుముహూర్తాన మాధవీ, సుధాకర్‌ల కల్యాణం అతివైభవంగా జరిగింది. సుధాకర్ తలిదండ్రులు కోడల్ని చూసి మురిసిపోయారు. జంటగా తన పాదాలకు నమస్కరించిన నూతన వధూవరులను నిండుమనసుతో, ఆనందబాష్పాలతో ఆశీర్వదించారు డాక్టర్ కేశవమూర్తి.

ఆ సంవత్సరం దీపావళి వారి వివాహమైన రెండు నెలలకే వచ్చింది.. పండుగ సరదాగా, అతి వేడుకగా గడిపారు.. ఇంటింటా ఆనందంగా వెలుగుతూన్న దీపావళి వారి గృహంలోనేగాక, వారి జీవితాల్లో నూతన కాంతుల్ని విరజిమ్ముతూ, దివ్య జ్యోతులను వెలిగించింది. ●